

Ukininkas

Prekė laikraščio:

Prusuose ir į Austriją 3 auks.
Į Ameriką ir į kitas svetimas
žemes 5 auks.
Į Rusiją (kuvertuose) 5 rub.

LIETUVOS

UKININKŲ LAIKRAŠTIS.

Prekė apgarsinimų:

Už eilutę smulkaus
rašto arba už jos vietą per
pusę puslapio 60 fenigių.

IŠEINA DU SYKIU PER MĖNESĮ SU MĖNESINIU PRIEDU.

Kada caras išklausys musų prašymus? *S. Natulaitis*

Naujojo caro tarnai, jo valdininkai, norėdami savo ponui prisigerinti, padarė taip, kad iš visos Maskolijos buvo išrinkti pasiuntiniai (deputatai) nuo visų luomų ir nusiųsti su duona ir druska pas carą, pasveikinti jį su užžengimu ant sosto ir su vedybomis. Žinoma, viskas buvo padaryta taip, kad carui išrodytų, buk tai ne per jo tarnų prievartą, bet žmonės patys iš savo valios jį pasveikinti deputatus atsiuntė. Tarpu kitų buvo ir deputatai lietuvių Suvalkų gubernijos. Juos berenkant, tarp žmonių pakilo kalbos apie tai, ko jie nuvažiavę turi prašyti caro. Vieni sakė, reikią prašyti mokestis sumažinti; kiti sakė, reikią prašyti, kad musiškiei, mokslus išėjusieji, ir prasti žmonės, galėtų namie vietas gauti, kad neverstų lietuvių į Maskoliją keliauti, o mums negrustų tankiai be jokios doros kacapų; o daugumai rūpėjo spauda; daugelis sakė, kad reikia prašyti spaudos. Tam tikslui buvo ir surašytas prašymas. Buvo girdėti ir mulkių nuomonės: kaip štai viens, da neva Liudvinavo sudo lovininkas, sakęs, kad reikią prašyti, idant vėlei būtų valia sudams bernus per pasturgalių rykštėmis plakti.

Kas išėjo iš tų kalbų ir iš deputatų — dabar jau žinoma. Deputatai nuvažiavo, nusišlenkė prieš carą, padavė duoną ir druską, ir sugrįžo, palikę kelis šimtus pinigų, kurios valsčiai turės užmokėti. Prašyti caro nieks nieko nedrįso, ir patsai prašymas apie leidimą spaudos, dėlei yvairių priežasčių, nebuvo carui paduotas.

Bet, jeigu būtų prašę, ar būtų išprašę ką nuo caro? Ar būtų išprašę sumažinimą mokesčių? Ne! Kolei caras bus caru, kolei jisai turės neaprobežiuotą valdžią; tolei mokestys nesusimažins, bet vis da daugysis. Del ko?

Paimkite knygetes, vardu „Genių dėdė“, ir tenais pasijieskokite išrodymus. Rasite tenai, kad ant caro giminės ir šeimos išeina kas metai 10 milijonų 560 tukstančių rublių; be to da caras ant savo reikalų ima, kiek tik nori. Kiek jisai ima, sunku tikrai žinoti. Svetimų žemių laikraščiai rašo, kad caras ima kas metai per 16 milijonų rublių. Taigi vienam tik carui ir jo šeimynai reikia per metus į 27 milijonus rublių sudėti; o tai da tik mažuma. Caras tik tolei gali ramiai gyventi, kolei turi didelę kariumenę, kuri kiekviename laike gali sumušti pasikėlusius prieš jį gyventojus. Jisai gerai žino, kad ir lenkai, ir mes, lietuviai, ir latviai, ir kitos tautos tik per prievartą carui priklausome; žino jisai, kad ir tarp pačių maskolių yra daug tokių, kurie mielai nusikratytų nuo savo sprando caro jungą, o nedarą taip tik del to, kad caras didelę kariumenę turi. O ant išlaikymo tos kariumenės išeina kas metai 226 milijonai rublių. Be to ant kariskų laivų išeina kas metai 25 milijonai. Tokiu būdu išviso ant caro, ant jo kariumenės ir kariskų laivų išeina kas metai 277 milijonai 560 tukstančių rublių. Na, o kur da algos žandarams, policijantams ir kitiems caro tarnams. Žinoma, kolei caras turės neaprobežiuotą valdžią, tolei nemažins nė kariumenės, nė žandarų su policijantais, o mes turėsime mokestis ant jų išlaikymo mokėti, pertai ir tos mokestys negali susimažinti! Gal galima būtų išprašyti caro, kad musiškių neverstų į Maskoliją keliauti duonos jieskoti, o kad į musų kraštą negrustų maskolių? Ne! Caras gerai žino, kad ir tarp pačių maskolių jisai turi daug priešinų, kad daugelį jų dovanomis ir didelėmis algomis gali prie savęs pritraukti: delto atiduoda jiems ant plėšimo mus ir kitas tautas, turinčias nelaimę prie Maskolijos prigulėti. Tiesa, gali ir turi ateiti laikas, kada ir mokestys susimažins ir teisybė bus didesnė, bet tai bus tik tada,

kad žmonės ne prašymais ir ne nulenkimu sprando, bet sustoję iš vieno drąsiai pareikalauja nuo caro, kas jiems priguli. Tik tada caras, matydamas, kad diduma žmonių to reikalauja, kad kariūnė ir policija jau negali jų įveikti, — padarys teip, kaip gyventojai nori.

O ką apie leidimą spaudos, tai mes gal jau neužilgo ir gausime, bet tegul niekas nepamislyja, kad tai caras, mums malonę darydamas, išklausė mūsų prašymų ir spaudą leido! Ne! Neapgaunkime patys savęs: kiekvienas mūsų prašymas tik tada gali būti išklausytas, kada jisai yra reikalavimas, nors ir formą prašymo turi. Caras ir jo tarnai gerai žino, kad mes ir be jų pavelyjimo galime apsieiti; žino jisai, kad nė jo žandarai, nė parubežiniai sargai negali mus nuo užrubežinių knygų atgrasinti. Argi tai dovana, jeigu jisai, matydamas, kad negali mūsų priveikti, leidžia tą, ko mes norime?! Caras nebereikalo tokią daugybę žandarų ir policijantų laiko, nebereikalo tokias algas jiems moka; jie praneša savo pomui, kas tarp žmonių darosi. Pajutęs, kad žmonės suprantą savo reikalus, kad bausmėmis negalės juos nutildyti, duoda jiems tai, ko jie nori, apskelbdamas svetui, kad jisai dovanas daro.

Vyručiai! neklausykime tų, kurie nusizėmė mums rodyja, kurie sako, kad pakara viską gali; netikėkime tokiems; tai yra mulkiai, tai avinai, kurie temato tik tai po savo nosia. Ar čėdyja, kada vilkas pakarną avį? Jisai nekliudo tik tų, kuriuose spėką jaučia! Ar ne teip pat yra ir su vilkais, žmogaus paveikslą turinčiais? ar ne teip su plėšikais, mintančiais svetimu vargu ir prakaitu? Ir šitie niekad nepasigailės savo aukų; neskriaus jų tik tada, kada negalės jau jų skriausti. Delto mes neprivalome nė galvą lenkti nė pakarnumą savo kaniktojams rodyti, Ne! mes turime skubiai aiškinti visiems nesuprantantiems savo padėjimą; turime mokinti ir žadinti, idant visi vienu balsu nuo skriaudikų laisvės ir geresnio gyvenimo reikalautų, idant drang: su kitomis nuskriaustomis tautomis drąsiai priešui į akis stotume! Tada tik nedrįs mums atsakyti, tik tada įvyks ir sumažinimas mokesčių, ir teisybė, ir lengviaus bus mums gyventi ant svieto.

Naslys.

Balsas Lietuvos žmonių į mokytojus brolius. *S. Motulatis?*

Visi žino, kad anuo tarpu buvo pasklidęs gandas, būk rusų cenzura jau leidžia lietuviškas knygas. Tasai gandas pasiekė ir mūsų, Lietuvos ukininkų, pirkeles ir prispaustose mūsų krutinėse pakėlė didį džiaugsmą, o da didesnius lukesčius. Mes, prasti žmonės, iš to džiaugsmo dėjome pinigų, kitasai ir pas-

kutinį skatiką, ir siuntėme, ant ciecoriaus pareikalavimo deputatus į Petrapilį, kad pasveikintų ciecorių su sužiedotuvėmis ir išreikštų jam mūsų širdingiausią padėkavojimą už leidimą lietuviškų knygų per cenzūrą ir kad įteiktų ciecoriui prašymą leisti lietuviškas knygas spausdinti ir mūsų žemėje, Lietuvoje, — Vilniuje ir kituose miestuose. Sudėjome pinigų, idant mūsų deputatai išrodymui tikrumo mūsų jausmų nupirktų priderančias dovanas ir įteiktų jas ciecoriui. Deputatus išleidome su pilnu pasitikėjimu...

Ir mes apsirikome. Mūsų tamsaus proto akys negalėjo išpėti, kokios bus tų rupesčių pasekmės. Mūsų deputatai sugryžo su tuščiomis rankomis. Dovanas, tiesa, ciecorius liepė priimti, bet nesiteikė nė užkalbinti susirinkusių ir iš kitų kraštų deputacijų, o mūsų lietuviškieji deputatai gavo stovėti visai užpakalyje. Taigi ciecorius nekalbėjo nė su viena deputacija, tik tai atėjęs pakalbėjo trumpai į visus ir vėl sau išėjo. Bet nieko gero toje jo kalboje nebuvo. Kiti nugirdo, buk jisai subaręs deputatus ir šėip Rusijos žmones, kad jie gaivina savo širdyse kokius „beprotiškus svajojimus“ apie kokias atmainas po jo valdžia, — aiškiai pasakę tą žodį: „beprotiškus svajojimus.“ Taigi su tokiomis žiniomis sugryžo mūsų deputatai. Ką mes galėjome žinoti, kad mūsų džiaugsmai teip veikia pavirš į nuliudimą, o lukesčiai į nusiminimą... Ne! Mes neturime nusiminti! Tasai žodis „beprotiški svajojimai“ — tai ne mums, lietuviams, buvo sakyta. Kas čia per beprotiški svajojimai — noras įgyti spaudą?! Jug šiandien visa pasaulė, visos tautos, naudojasi iš spaudos — kiekviena savo kalboje, — ir vien ant spaudos šiandien paremtas dvasiškas, o iš geros dalies ir kuniškas žmonių gyvenimas. Jug spauda duoda apšvietimą, o apšvietimas mokia žmogų gyventi. Be apšvietimo žmogus šią gadinę tur pražuti, be apšvietimo ir mes turėtumėm pražuti, turėtų pražuti visa Lietuva. Ne! Mūsų gaidavimai ir reikalavimai — atgauti neteisiai išplėstą mūsų spaudą — tai ne „beprotiški svajojimai“, ir mes turime musu spaudą atgauti!!

Dabar mes kreipiamės prie Jusų, mokytieji mūsų broliai, ir prašome Jusų, idant Jus mums pagelbėtumėte šitame teip svarbiame reikale. Mes jug žinome Jusų rupesčius ir Jusų darbus: Jus jau daug metų galvojatės ir žygiuojate apie tą dalyką, bet nepasisekė ir gana, — Jus vienų vyriausybė neklausė. Dabar vėl mes, nemokytieji, vieni pradėjome, ir nieko negavome. Jug, rodos, teip tvirtai buvo sutarta — išnaudoti visą galėjimą ir įteikti mūsų prašymą ciecoriui, — o tik ne-

buvo galima, ir gana! Pagaliaus gal kas buvo patyręs tarp mūsų valdininkų (pavieto viršininkai, ar žandarai, ar kas kitas?) ir gal nusiuntė žinią į Petrapilį, kad mūsų deputatų neprileistų prie cecoriaus, kaip aną met kad Vilniaus general-gubernatorius Orževskis su Kražių pasiuntiniais padarė.

Vienok nenusiminkime! Tą sykį nepasisekė, pasiseks kitą sykį; o jei kitą sykį nepasiseks, pasiseks . . . dešimtajį sykį . . . o kad ir šimtą pirmąjį sykį, — mes neturime liantis klabinę, kol mums nebūs atidaryta!

Irmes (kurie pradėjome) neliansime. Bet čionais, kaip sakiau, privalome apšviestos pagalbos.

Mūsų, ukininkų, rankos nelabai suvaldo plunksną, o mūsų protas netur tam išgudrinimo.

Mes negalime nė prašymo cecoriui, kaip reikiant, surašyti. O kada mes sykį prašymus jau turėsime pasirašę, tai da vėl turėsime apšviestų vadovų pagalbos: kaip tą dalyką iki galui išvesti?

Pagal mūsų nuomonę reiktų teip padaryti.

Reikia parašyti tokias mažas knygeles apie lietuvišką spaudą: mažumą išguldyti 1) istoriją uždraudimo mūsų spaudos, 2) reikalingumą atgavimo spaudos ir 3) ką ir kaip reikia daryti, idant atgautumėm spaudą. Prie galo tų knygelių reikia įstatyti ir tokių prašymą, kokį reikia rašyti cecoriui, — jau stačiai rusiškoje kalboje. O paskui paskleisti tasias knygeles po visą Lietuvą, idant visi lietuviai lyg susitartų ir dirbtų tą darbą išvieno.

Tokios knygelės tokiu būdu paragins Lietuvos ukininkus prie darbo ir pamokins, kaip tasai darbas turi būti atliktas.

Kada pasklis po Lietuvą tosios knygelės, tai kožnas bei vienas, kurs tik kiek moka rašyti, galės parašyti prašymą. Čionais nereikės tiek atviros pagalbos iš mokytojų lietuvių pusės, o tai labai geras daigtas.

Kada paskui viens kits bus surašęs tokį prašymą, tai mes, Lietuvos žmonės, pasirašysime, ar valsčiais ar (geriausia) kaimais arba sodžiais, ir nusišviesime, ar, paskyrę tam tikrus deputatus, patys nugabensime.

Mums rodos, juog tokiu būdu neatsiektinai dirbant, beabejojimo išreikalausime savo spaudą.

Tai gi dabar, apšviestieji broliai, susitarkite ir paleiskite į Lietuvą tokias knygeles.

Buris lietuvių iš Suvalkų gubernijos.

P. S. Prašytumėme ir kitų lietuviškų redakcijų, idant teiktusi šitą mūsų atsiliepimą atkartoti savo garbinguose laikraščiuose.

Ar valia dabar važiuoti į Ameriką?

Amerikos laikrastyje „Lietuvoje“ skaitome: „Daugelis lietuvių klausinėja, ar valia dabar atvažiuoti į Ameriką. Ant to turime monėms duoti kelis paaiškinimus.

Atvažiuoti į Ameriką yra valia, bet ne visiems. Amerikos tiesos leidžia įvažiuoti į Ameriką visus gerus žmones; tik tai uždraudžia įgabenti ubagus, kurie negali sau duonos užsidirbti, — kad paskui nereiktų jų dovanai maitinti; uždraudžia įvežti bepročius arba sumišusio proto žmones; uždraudžia įvežti ligotus, o ypačiai užsikrėtusius kokiomis limpačiomis ligomis; uždraudžia įvežti vagis, galvažudžius ir nepadoraus pasielgimo žmogystas; uždraudžia įvežti žydus iš Rusijos; uždrausta įgabenti ir tokius žmones, kurie suderėti po kontraktu eiti į Ameriką ant darbo; o kad ir ne po kontraktu, jei tik turės prižadėtą darbą, tai jau Amerikos tiesa palaiko tokį pažadėjimą per kontraktą, ir jeigu nors vienas pasazierų, keliaujančių į Ameriką, ant kontroliero užklauso, pasakytų, kad Amerikoje turi prižadėtą darbą, bus sugrąžintas atgal.

Deltogi lietuviai, įvažiuodami į Ameriką, turi gerai atsiminti, kad, kaip užklauso: ar turi darbą? — reikia sakyti: neturiu. O jeigu ant klausymo pasakys: turiu, tai Amerikos tiesa tam kontrolieriui, kursai klausinėja tuos daigtus, nevelyja tokį pasazierą įleisti į Ameriką.

Deltogi jus visi, kurie siunčiate laivakortes (šifkortes) savo bičiuliams, neužmirškite įrašyti jiems į laiškus, idant, kaip atvažiuos į Ameriką, turėtų prie savęs bent 40 rublių pinigų, o kaip kontrolieras paklaus, ar turi pažadėtą darbą, tegul sako: „neturiu, bet turiu savo pažinstamus, o nuvažiuavęs pas juos pats darbą susijieškosiu.“

Tada niekas nesakys nė pusės žodžio, ir galės toksai žmogus važiuoti sau į paskirtą vietą be mažiausios kliuties. O kurs nežinos to ir nemokės atsiliepti, tą grąžins atgal.“

Iš ko išdygo tabakas ir kaip atsirado pypkis.

(Pasaka)

Gyveno kitasyk senelis ir senutė. Juodu labai sutiko. Sulaukė jau didelės senatvės, o velniais niekaip negalėjo jų į pagundą įvesti. Šėtonienė siunčia savo tris sunus: Puledantį, Puslegalvį ir Štodikį. — „Kas pagundys nepagundys, o šitas šlubis Štodikis tur pagundyti,“ tarė šėtonienė. — Ką nedarė šituodu, bet senių niekaip negalėjo pagundyti. Dabartės šlubis Štodikis eina pas jų kumą ir šiteip jai sako: „jei tu tą ir tą padarysi — ką aš liepiu — tai duosiu tau raudonas kurpaites.“ „Gerai,“ sako kuma: „padarysiu.“ — „Ar žinai ką?“ kalba Štodikis: „nueik tu pas tuos senukus ir teip sakyk seniui: kas, kad jį tave myli, bet ji vis tave nori papjauti. Pa-

skui nueik pas ją ir šiteip kalbėk: ar žinai, kuma, dabar įsai tavę myli, bet kaip tu nupjausi tuos tris plaukus, ką įsai turi po smakru — tai da labiau tavę mylės.“ — Teip ir padarė kuma. Dabar vieną kartą sėdi darželyje senelis su savo senute. „Duok,“ sako ji: „pajieškosiu galvą.“ Senelis patyst išsitiesė ant pievutės, galvą pasidėjo ant jos kelių, ir senutė pradeda įjieskinėti. Seneliui pasidarė labai jauku ir jau ima snuduriuoti. Tuojaus jį išsiėmė aštriai išgalastą skutuką (britvą), pakišo jam po smakru . . . ir štai, senelis pajuto. „Gera! sakė kuma, kad nori mane papjaunti!“ suriko senis. „Tu šiokia, tu tokia!“ Ėmė jį musti! Kuma parėjusi namo, jau rado kurpaites ant ilgo smaigo. Velniai džiangėsi. — Puledantis, Puslegalvis ir Štodikis jau grįžo namo. Pakeliui juos ištiko didelis griausmas su perkunija ir įtrenkė visus tris į žemę į stuomenį gylio. Mat, velniams prasikaltus, sako, kad Dievas juos įtrenkia stuomenį gylio į žemę ant visų metų. Kur juos įtrenkė, pasiliko tik tai trys skylės. Ilgai laukė šėtonienė sugryžtant savo vaikų, bet nesulaukusi, išėjo įjieskoti. Eina jį tais pačiais takais, o gi žiuri — pakelėje trys skylės. „Ujujuju,“ pravirko jį: „tai mano smeliai!“ Graudžios ašaros byrėjo ant žemės. Kur tik nubiros ašara, paskui ant tos vietos išdygo žali, gražūs lapai, nėkiek nesusigarbiniavę, platus, ilgi. Žmonės tuojaus aptiko tuos lapus ir numėsė pas karalių. Mat, kitąsyk, kaip tik apeidavo kokia naują žolę — tai tuojaus nešdavo pas karalių. Karalius sušaukdavo savo ministerius ir visi paskui spėdavo, kam gali tikt ta žolė, — delto kad kožna žolė turi savo vertę. Karalius, pamatęs tokį gražų augalą, su džiangsmu priėmė ir tuojaus liepė sušaukti visus ministerius. Da iki jie susirinks, iki kas ką, karalius išidėjo tą žolę į antį. Po valandos išsiėmė vieną lapą, pavartė rankose, bet pažiūrės, ar nekvepi, ir prisikišo prie nosies — achi, achi, — pradeda čiandėti. Akise jo nušvito, nosims pasidarė lengva: labai jam patiko. Antrąsyk pavuostė ir vėl — achi, achi, — čiandi. Išidėjo į antį. Nepoilgam susirinko ministeriai. Įsai išsitraukė lapą iš ančio, tuojaus davė vienam panostyti. Tasai — achi, achi — čiandi; kitam davė, ir tas čiandi. Visi per eilę pavuostė. Po kiek laiko tie lapai sudžiuvo ir subyrėjo į smulkius trupinėlius. Karalius vėl bando vuostyti, bet dabar įsai pajuto, kad da labiau duria į nosį ir vėl ašaros ritasi čiandint. Tuojaus įsai liepė atnešti jaučio ragą, apdirbo jį gražiai, pripylė smulkiai sutrinto tabako ir pavadino tą ragą tabako ragu. Tabako ragą nešiojo užsikisęs už zomėnio diržo. Įsitaisė ir visi ministeriai po tokį jau ragą ir nešiojo teip-pat už zom-

ėnio diržo. Kaip bematant ir kaimuose parėjo į madą. Budavo, šventą dieną, senas ar jaunesnis eina į bažnyčią, o ant virsaus drapanų užsijuosęs zomėninę juostą ir šone užsikisęs tabokos raga. — Bankiete, vestuvėse didžiausia čėsnis buvo taboka. Pirmučiausia, budavo, apsidalina vienas kitam tabokos, o paskui pradeda gerti, valgyti, o po valgiui vėlei vaisinasi taboka. —

Taigi ir man teko regėti tą ragą, kame kitąsyk laikydavo taboką. Tai yra neperdidelis jaučio ragas, truputį suplotas, labai švelnus, nužibintas; storgalyje išpraustas dugnelis, o plongalys užsikisęs kaisteliu. Per plongalį išsiberdavo taboka ir vuostydavo, mat, ne į saują išibėrė, bet iš tos duobutės, ką pasidaro šone nykščio ties antru sąnariu, šituos pirštus suglaudus, o nykščio galą truputį atlošus. —

Bet vieną kartą išėjo karalius pasivaikščioti. Eina įsai pro karčiamą ir žiuri — sustoję tarp durų du žmonės prieš kits kitą: vienas vuosto taboką, o kitas kas-žin ką įsikandęs, ir iš burnos verčiasi dumai. „Eikita šenais!“ šuktelėjo karalius. Juodu priejo. „Gera! tu tai vuostai, na o-gi šitasai ką daro?“ užklauskė karalius. „Rukan,“ atsakė žmogus. „Tai kodėl nevuostai?“ vėlei klausia karalius. „Taigi delto, jusų mylista, kad tasai, ką vuosto, vis eina kvailyn: smegens jo pažaliavę, susigurgoliavę — net bjaurus pažiūrėti, — o to, ką ruko, smegens grynį, gražus — miela žiūrėti.“

Karalius tuojaus liepė pašaukti budelį ir nukirsti abiedviem galvas. Nukirto. „Perskelk tabokiaus galvą! — tarė karalius — ir išimk smegenis!“ Galvą perskėlė, smegenis išvertė ir žiuri dabar . . . Gerai sakė tasai žmogus: pažaliavę, susigurgoliavę — net šlykštu žiūrėti. „Perskelk pypkininko galvą!“ vėlei tarė karalius. Perskėlė tuojaus su kardu ir išvertė smegenis. Teisybę sakė: gražus, grynį — net miela žiūrėti. Brukšt karalius ištraukė iš pajuostės savo ragą ir tarė: „Sukapok!“ Teip-pat padarė ir visi ministeriai. Paskui karalius išleido paliepimą į visą savo karalystę, prisakydamas: „Meskite ragus, imkite pypkius!“ Daugelis paliovė vuostę taboką ir pradėjo rukti. Surašė Patiltis.

Iš Lietuvos. *Slag*

Iš Pilviškių (Mariamp. p., Suv. gub.). Juo tolyn, juo labyn lietuviai pradeda suprasti reikalingumą pirklintės, kuri ne vieną musikį, gali netik išmaitinti, bet duoti da ir tokį uždarbį, kokio šiandien ukis duoti negali. Jau po bažnytkaimius beveik visur yra pardavinėčėlės, o paskutiniaisiais metais lietuviai jau pradėjo bandyti taisyti pardavinėčias di-

desniuose miesteliuose ir atvirai stoti į konkurenciją su žydais. Pirmutinę tokią pardavinęčią įtaisė keletas ukininkų Mariampolėje 1893 metuose; bet, kai po pirmas bandymas, toji nevisai pasisekė. Pinigus sudėjo ant žodžio p. Vitkauckui, kurisai ir skaitosi pardavinęčios savininku. Dabar daugelis jau graudinasi, kad prisidėjo, nes nežino, kas atsitiks su jų pinigais, kuriuos p. Vitkauckas gali atiduoti arba neatiduoti, tai priguli nuo jo gero noro. Tai pardavinęčiai, kaip girdėti, nepergerai nė sekasi, nėra daugelis, kurie pirmiaus pas p. Vitkaucką viską imdavo, dabar jau kitur kreipiasi. Tokių būdų tą pirmąjį bandymą, galima laikyti per nepasisekusį.

Matydami tokį paveikslą, kitaip padarė ukininkai, taisydami lietuvišką pardavinęčią Pilviškiuose. Čion jie prieš įtaisymą pardavinęčios nuvažiavo pas rejentą (notarijų) ir surašė tam tikrą aktą. Prie įtaisymo pardavinęčios prisidėjo 17 ukininkų. Štai kokiį jie aktą surašė:

Jie padaro pilną draugystę (полное товарищество — rusiškai) ant tokių sąlygų.

§ 1. Minėtąją pilną draugystę jie taiso ant 12 metų: nuo 15. Sėjos 1894 metų iki 15. Sėjos 1906 m.

§ 2. Draugystė vadinsis „Kačergius ir Ko.“

§ 3. Pamatinis kapitalas (основной капитал) draugystės išneša 1550 rublių pinigų, kuriuos sudeda draugystės sąnariai (čionais eina surašymas, kiek katras įnešė. Daugiausia įnešė p. Kačergius — 800 r., keli po 100, po 50 ir po 25 r.).

§ 4. Juozas Kačergius, kolei bus draugystės valdys ir užžiūrės pardavinęčią, kasą ir visą draugystės turtą. Kačergiaus pareiga bus teip-pat pirkimas tavorų į pardavinęčią, jų pardavinėjimas, vedimas knygų (buchalterija); jo pareiga bus išpirkti reikalingus pirklystei liudyjimus (patentus), išlaikyti čiuinumą (valybumą) pardavinęčioje. P. Kačergius ves ir visokius draugystės reikalus, turės tiesą ir kitam juos pavesti. P. Kačergius samdys namus pardavinęčiai, parupins paskirtus jai saikus ir svarstykles; padirbdins stalus, spintas ir kitus reikalingus pardavinęčiai daigtus.

§ 5. Pirkti ir pardavinėti tavorus p. Kačergius gali tik už pinigus; vienok p. Kačergius gali duoti tavorus ir ant bargo, bet ne daugiaus, kaip už 10 rublių vienam žmogui.

§ 6. Mėnesinė ir šėip kiekviename laike revizija knygų, kasos, tavorų ir apskritai kontroliavojimas p. Kačergiaus ir jo pagalbininkų darbo pavesta 5 užveizdams (čionais parašytos pavardės tų 5 sąnarių-užveizdų).

§ 7. Susinešimose su pirkliais p. Kačergius pasirašo vienas, vardu firmos. Nors

§ 5-ame šio akto yra pasakyta, kad pirkti tavorus į pardavinęčią galima tik už pinigus, bet dideliame reikale galima pirkti tavorus ir ant vekselio, ant kurio pasirašo p. Kačergius; firmos vardu, ir 5 užveizdai.

§ 8. Kiekvienų metų pabaigoje p. Kačergius turi pristatyti visiems draugininkams metinę atskaitą apie savo darbus pardavinęčioje, o teip-pat ir apie pardavinęčios padėjimą.

§ 9. Visas uždarbis ir pelnas eina ant naudos visų darbininkų ir dalinamas proporcionališkai jų įnešimams t. y. pagal tai, kiek katras įmokėjo.

§ 10. Uždarbys turi buti dalinamas tarp draugininkų kas metai; kiekvienas gaus 8 procentus nuo savo įnešimo, ir turės pasirašyti juosius atėmes. Bet jeigu pasirodytų didesnis uždarbis nei 8%, tada, likęsis bus pri skirtas prie pamatinio draugystės kapitalo, ir bus savasčia visų draugininkų, proporcionališkai įnešimams.

§ 11. Be trijų metų nuo įsteigimo draugystės, nė vienas draugininkas negali reikauti sugręžimo savo įnešimo. Po trijų metų kiekvienas draugininkas gali išstoti ir reikauti sugręžti jam jo įnešimą, bet turi apie tai per raštą duoti žinią p. Kačergini ir minėtiems užveizdams, 2 mėnesius prieš tai.

§ 12. Prie likvidacijos draugystės darbų (išsiskirstant draugystei), po išmokėjimo visų skolų ir po pardavimo per licitaciją tavorų ir visų draugystės daigtų, pinigus pasidalina draugininkai proporcionališkai įnešimams.

§ 13. Draugystė nesuyra, numirus vienam draugininkui.

§ 14. Kopija šito akto turi buti pristatyta per 14 dienų nuo šios dienos Suvalkų apskrčio (okružnam) sudni, kaip tai pasakyta 42-am skyryje pirklystės kodekso.

Įtaisymui tokios draugystės visai nereikia pavelyjimo policijos. Teip, keli rejentai (notariusai), prie kurių pirmiausia kreipėsi Pilviškių draugininkai surašyti minėtąjį aktą, atsisakė rašyti be policijos pavelyjimo, bet, kada nukeliavo į Vilkaviškį pas jauną ir gerai žinantį tiesas rejentą, tasai be jokio policijos pavelyjimo surašė. Teisybė, paskui policija, patyrusi, kad atsirado kokia draugystė, paėmė aktą, nusiuntė pas gubernatorių, ir mįlyjo, kad kas-žin kas draugininkams bus, bet nepoiligam vėlei sugrąžino, nė žodžio nesakydama, nes nieko padaryti negalėjo: viskas buvo pagal įstatymus sutaisyta.

Pilviškių draugininkų pardavinęčiai gerai sekasi; per mėnesį parduoda netoli už 1000 rublių. Uždarbio gauna 8% — per tai per mėnesį uždriba į 80 r. Bet ant nusamdymo namų pardavinęčiai ir ant išmokė-

jimo algų pardavikams (pardavikai yra trys: p. Kačergius ir du pagelbininkai) įsaina kas mėnesis 55 r. — pertai gryo pelno per mėnesį pardavinėja duoda 25 r. arba 300 r. per metus. Įdėta į pardavinėją iš viso 1550 r., o ši suma duoda 300 r. gryo pelno, taigi, išskaičius ant procentų, įsaina, kad kiekvienas įdėjęs pinigų į pardavinėją gauna už juos 20% gryo pelno. Kaip matote, procentas tokis didelis, kokio šiandien niekur negausi. Prie to reikia atminti, kad paprastose sąlygose procentas būtų didesnis nei 8; bet dabar, dėl konkurencijos su žydais, tulus daigtus reikia parduoti kartais visai be uždarbio arba gauti begalo menką pelną. Kitas svarbus dalykas yra tas, kad tokia pardavinėja tėra tik viena. Daugiau tokių pardavinėjų atsiradus, galima būtų susidėjus didelėmis partijomis imti tavorus tiesiog iš fabriko; žinoma, tuomet galima būtų gauti ir pigiau; o dabar reikia imti iš Kauno ar iš kitų artimų miestų nuo žydų, turinčių krovyną, o tie nuo krikščionių brangiau ima, nekaip nuo žydų. Toliau atsiradus, žinoma, ir kitoki keliai pirkimui.

Iš viso imant, žmonės mieliau perka lietuviškoje pardavinėje nei pas žydus, nes čionais ir saikas ir svaras visados teisingas, ir prekes visados iš sykio tikras sako.

Iš lengvo žmonės persitikrina, kad žydas, nors neva pigiau imdamas, pagal teisybę brangiau paima, nėra ar svarą ar saiką mažesni ar tavorą prastesnį duoda. Teip, kada p. Kačergius parsigabeno vagoną druskos ir su menku užpelnu pradėjo ją pardavinėti, keli žydai paleido pigiau nei patiems kaštuoja. Bet kas pasirodė: žydai druską laiko drėgnoje vietoje, pertai jį daug drėgnumo prisitraukia ir esti svarbesnė; o keli nusipirkę pas žydą maistą druskos, sako, radę viduryje vandens pripilta. Delto, nežiurint ant pigumo anos žydų druskos, daugumas žmonių eina į lietuvišką pardavinėją imti, nėra čionai jokių apgavimų nėra. Žinoma, yra tokių, kurie ir peikia lietuvišką pardavinėją, bet tokių yra labai nedaug.

Iš Joniškės. (Šaulių p. Kauno guber.) Pranešiu trumpai apie Joniškio valsčiaus sudą, kuriai dabar pakliuvo visai po „pišorius“ valdžia. Pas mus, Joniškėje, pišorium yra atsiųstas maskolius, kuris ir monija žmones, kaip tik galėdamas, naudodamas iš to, kad mūsų valsčiaus galva — staršinas J., — žmogus labai tamsus ir visai tam maskoliniui atsidavęs. Sudas pas mus buva kas subatą, kartais kas antrą subatą. Nors „pišorius“ nėjokios tiesos neturi kištis į „sudžių“ sprendimus, vienok mūsų „pišorius“ ne tik kišasi, bet rašydamas sprendimus, nesykį visai kitaip

parašo, nekaip buvo sudžių nuspręsta. Dabar jau priejo prie to, kad tie „tiesdariai“ rengias paduoti skundą ant savo „pišoriaus“ už tokius jo darbus... Jau seniai reikėjo jiems tai padaryti. Jie būtų gal jau ir padarę, bet kad staršinas užtaria tą pišorėlį, tai tas ir dirba sau, ką tik nori. Jeigu mūsų staršinas būtų toksai žmogus, kurisai nors truputį žmonių reikalus supranta, tai jisai ne laizytų tam gudni nodegos, bet koveikiausiai pasirupintų, kad toks apgavikas būtų atitolintas nuo tarnystos. Bet vargiai mes to greitai sulauksime. Jisai bus staršinu lyg pabaigos šių 95 metų. Ir kolei jis bus, tai tas pišorius galės čia žaliuoti, jei tik išmintingesnieji mūsų vyrai nepajims tą dalyką į savo rankas.

Kelivis Susnauka

Sukys.

Iš Kalvarijos (Suv. губ.) Prieš pačias užgavėnes priteko man atlankyti Suvalkai. Kokis tuokart buvo žiemos kelias, tai tiktai Dieve saugok kožną bevienu keliu! Vaziuoją žmogus, vaziuoja, o vis ant daigto. Iš vienos duobės, ką duobės! — iš vieno šulinio, į kitą. Tiktai daryk žmogus su barzda žydiškus poterius ir daugiau nieko.

Del to prasto kelio, kuriuo į tris valandas vos viena mylia tegali nuvažiuoti, priteko man stovėti ir švęsti vieną nedėldienį Kalvarijoje. Nusisamdęs kambarelį pas Soloveičiką, susinešęs savo kelionės kraustuvėlius, išėjau į miestą pasivaikštinėti. Besivalkiojant, grindinį belyginant, tu Dieve mano, ko aš nepriimačiau! Jaučio skurą prirašytumei, ir tai netilptų. Iš to dangio mano tame mieste nusistebėjimų sumislyjau aprašyti bažnyčios dalykus, kitus nusistebėjimus savo atadėdamas ant kito karto.

Ir teip. Besivalkiojant po miestelį, štai ir užskambino ant sumos. Pradėjo žmonės lįsti iš visų karčiamėlių (kurių, kaip paskui patyriau Kalvarijoje esti viršaus per 60) ir traukti bažnyčion. Paėmęs iš jų pavyzdį, nuėjau ir aš pasimelsti, Poną Dievą pagarbinti ir Kalvarijos bažnytelę atlankyti, kurioje, nors ne pirmas kartas priteko važiuoti per tą miestelį, da nebuvau buvęs. Įėjau į bažnyčią. Žiuriu tiesiog ant altoriaus, žiuriu į vieną pusę, į kitą, — ak tu Dieve mano! Tikrai vietoje poterį pradėjo po pakaušį sukintis lyg koki nusistebėjimai, nusidivijimai nė šis, nė tas. Eidamas į bažnyčią mislyjau, kad rasiu ir pamatysiu visus papuošimus bažnyčios, priderančius pavieto miestui. Bet kur tau! Bažnytelė teip prašta ir iš lauko ir iš vidurio teip apsiuipėjus, kad teip prastai papuoštos bažnytelės savo gyvastį da nebuvau matęs. Mislyju sau: tai tik čia gėda paraipjonims prieš svietą už laikymą tos bažnytelės tokiaime prastame pavidale!

Negana da to. Išeina kunigas ir ant mišių šv. Užgrajja vargamistra ant vargonų. Čia da gražiau!! Tartum ne vienas, ne dešimts, ne dvidešimts — bet koksai šimtas sunų užstaugė. O-gi kas čia?! — mislyju sau. Tokiam mieste, tokia bažnyčios muzika! Bet klausau toliau, kad čia da ne muzikos balsai, da ne vargonų. Ir patyriau, kad tai, mat, dumplės, subrinkusios nuo žiemos šlapumo ir, pradėtos mankyti miniko, pagavo kaukti, čypti visokiais balsais. Ir ištikro, jei nebutų vargamistra ant tikrųjų užgrajjės, tai nuo to kaukimo tikrai žmogų klausant pagautų... Atpflu — bučiau, kad tik kiek negražų žodį pasakė! Idant netapčiau skriaudiku kito garbės, čia turiu pridurti, kad, jei tų dumplių čypimas nesirodytų toks priklaus, tai vargamistros grajus gal ir vidutiniškas išrodytų ir, jei ir taip bučiau gavęs ilgesnį laiką praklaudyti, vis da būtų galima buvę iškėsti nekantrybę ausų, bet čia, neką trukus, patiko manę kita bėda. Nė nesijutau, kaip manę suspaudė iš visų pusių, tartum silkę bačkoje. Iš pradžių mislyju, kad tiktai man tie kapsai susitarę tokią pirtį kelią. Ir iš tiesų mislyju, kad mano visus kaulėlius pavers į raumenis, o krutinę į — pilvą... Iš sykiio ir akys aptemo. Kenčiu ir tyliu. Mislyju sau: tegul-gi tie kapsai pasilinksmina iš pribuisio, bet nors kad Dievo pabijoję, man sveikatos nesumažintų. Bet klausau: vienam bažnyčios kampe plonas, moteriškas balsas suriko: „O Jezus Marija!“ Trumpam laike — kitam kampe jau stonėsis; „vyručiai, leiskite!“ Toliaus daugiaus, kad ant galo jau nė žodžių atskirti nė suprasti negali. Tik garsus stenėjimas, tik riksmas, o riksmas visoje bažnyčioje! Mislyju sau: čia, matyti, ne dėl manės ta pirtis. Matydamas, kad pagalbos nėra, kad poteriai į akis nelenda, pradėjau išlengvo grustis laukan. Bučiau vargu ką ir padaręs, bet, ant mano laimės, kunigas pradėjo šlakstyti žmones; šveicorius, eidamas pirma kunigo, nuo altoriaus ant durų, padarė taką, tai, vyruiti, žmogelis manę pasigailėjęs ir išvedė tų taku laukan.

Kada išėjau iš bažnyčios, tai tikrai išrodė, lyg iš kokios pirties bučiau išsprudęs. Visas sušilęs, nuilsęs, lyg tėvą pešęs. Nors da mišios buvo nepasibaigusios, bet sprudau kogleičiausiai iš šventoriaus, kad ir čia kokis priepuolis nepagautų.

Išėjęs iš šventoriaus, sutikau tokį žemo stuomo, apskritaus veido žmogelį. Ant rubų neišrodė ant prastulio, nepanašus nė į poną; pamislyju sau: ar tiktai nebus koksai miesčionis. Užsnekinau aš jį, — mielai šneka. Mislyju sau: čia būtų gana geras draugas nuobodų laiką perleisti, pasikalbėti, o jei žmogus

ir iš čion, tai gal ir papasakos ką gero. Ir neapsirikan. Pavadinau į savo kambarį, sutiko. Tiktai neišdrysau paklausti, kas jis. Bet tuščia jų, kad tik žmogelis buvo šnekus, ir daugelį iš jo pasinaudojau. Tulas žinias iš jo išgautas ir čia atkartosiu. Pirmutinė mudviejų šneka, pirmutinis klausymas buvo, kodėl taip vargingai, taip prastai išpuosta Kalvarijos bažnyčia. Jisai atsakė trumpai, bet aiškiai: kad parapijonims nerupint bažnytėlė, tiktai ta, kaip jau minėjau, čia kapa karčiamėlių. Toliau, suprasdamas, kad tasai riksmas susirinkusių žmonių bažnyčioje kyla ne iš ko kito, kaip tiktai iš jos mažumo, paklausiau, kodėl niekas nesirupina apie jos padidinimą? — Apie padidinimą — atsakė nepažįstamas šnekos draugas — rupintis gana rupinasi, ir kad niekas nebutų klinde, tai ir seniai gal jau būtų buvusi padidinta. Bet mūsų nelaimė, kad atsiranda klindytojų.

— Ir kas gi būtų per vieni, tie klindytojai? Paaikšink, meldžiamas, nors trumpais žodžiais apie tai.

— Kas per vieni! — atsakė. — Čia ne vieni; čia jų nedaug, bet tokiam darbei ir vieno užtenka. Didžiausias gaisintojas to darbo — tai yra paviečio viršininkas — Kusakovas, maskolius.

— Ar tai gali buti? — užklausu — bene tai nuo jo priguli. Ant to yra augštesnė valdžia.

— Ak, mano mielas — atsakė — pakol augštesnė valdžia pasieksi, tai jau jisai ją seniai bus pasiekęs, seniai sumelavęs.

— Na, kas-gi kenkia tam Kusakov'ui, kas jam rupi mūsų bažnyčia? — užklausu.

— Kas kenkia, meldžiamas paklausk, aš tau papasakosiu. Parapija yra pasirašiusi ant padidinimo bažnyčios jau penki metai, — da bene prie viršininko paviečio Sviščovo. Bet pereitą pavasarį parėjo da kokis reikalas apie jos padidinimą ir turėjo būti suaukta visa parapija. Taip ir stojos. Ant paskirtos dienos pradėjo rinktis žmonės nuspręsti, kas bus reikalinga. Išsigirdo apie tai Kusakov'as. Atbėga, girdi, kaip ne sutvėrimas ir kaip pradės plusti ant tų, kurie padarė tą suaukimą parapijos! Pabugę parapijonys susiraukusio maskoliaus veido ir keiksmų ėmė išsikirstė. Liko vieni drąsuoliai, kokia pora dešimčių vyrų. Na, ir susirinkimas nepilnas, per tai ir jokio reikalo nebuvo galima atlikti.

Išrėkęs, išpludęs, maskolius pradėjo likusiems savo pažiuras ant to darbo išguldinėti: kad daugiau parapijos susirinkimų nedrįstų patys be jo žinios daryti, ir jei parapija nori savo mislies darbą atlikti, tai tegul parapijonys paskiria ant maskolių varpinyčios, prie kal-

varijos cerkvės 500 rublių, tada įsiai nurašysias pas ciecorių apie tą parapijonų dovaną ir tada įsiai, mat, pats gausias padėkaviojimą, — vietinis prabašcius gausias, — parapijonys teip-pat, ir . . . ir, mat, galėsią bažnyčią savo ir didinti ir ją puošti, kaip tik patys išmanysią. Jeigu neduosią tiek pinigų, tai gali nė nepradėti, nė nemislyti, nė nagų prie bažnyčios taisymo kišti negalėsią. Tai nuog to sykio visi rankas nuleido, visi nustojo rupinēsi. Ar-gi tai ir duosi šimtus ant kokių kolokolnių, kad šiam laike ir ant savo bažnyčios da turi žmogus kraipyti, kolei skatiką išrasi! Viena, sunkus laikas, antra, ta kapa karčiamėlių daug praryja; o kad ir butų iš ko, tik katalikai nedės pinigų ant maskoliškų varpnyčių. Gana jau jie patys šimtais tukstančių krauja ant savo cerkvių, o ne gal Kaivarijoje kolokolnė pasistatyti.

— Na ir pabugote visi to Kusakovo? užklausan.

— Daugumas, mat, nenori kištis, o ypač tie, kuriems daugiausia priguli — atsakė žmogelis. — Tokiu budu ir darbas tasai užmigo.

— Tai gana, tai gana. Kad-gi jau jus tokios dvasios esate žmonės, kad tokio Kusakov'o pabugote!

— At, mano mielas, — atsakė įsiai, — nepažįsti žmogaus, to Kusakov'o, ir neįjauti šio sunkiaus laiko turbūt, kad tuo iš mūsų tyčiojiesi, kad busle Kusakov'o gėdini. Paklausk tiktai kantriai, aš Tamistėlei da ką apie jį papasakosiu.

Tai ištaręs, siekė į kišenių į kitą, ištraukė popierių ir kalba:

— Štai ir išparodymas, apie ką noriu papasakoti. Šitą raštelį gavau nuog vieno paviečio raštinės darbininko. Čia yra tiktai kopija.

Idant Tamista geriau suprastmei jos vertę, pirmučiausiai turin da apipasakoti, kas atsitiko. (Pabaiga bus.)

Is Prusų Lietuvos.

Jau žemiau Tilžės prasideda pylymai Nemuno kraštu, o paskui, Nemunui perskilus į dvi upes (į Giliją ir Rusnę), eina tokie pat pylymai ir tų upių kraštais. Tie pylymai supilti tam, kad, upėms užtvinus, neapsentų vanduo to krašto laukų ir kad nepasidarytų tvanai. Vienok tų pylymų da ikišiolei permėnai tėra, ir gera dalis to krašto gyventojų, vandenini upėse pakilus, pasijunta bėsa vandenyje su visoms savo trioboms ir gyvuliais. Nesidžiaugia Pakalnės gyventojai giliu sniegu žiemos metą, — baimė ima, atsiminus pavasarį. Ir šmet pakalnėnams gana rūpėjo, kaip čia bus su tuo giliuoju sniegu. Vienok šiomis dienomis Nemunas išėjo, o sniego jau

beveik nėra, ir galima lukurinti, juog didelio tvano nebus. Yra buvę metų, kad upių srovė nunešė ne vien triobas tose vietose, kur nėra pylymų, bet vietomis praplėšė pylymus ir užliejo didžius plotus žemės, nugriaudama triobas ir prigrirdydama gyvulius, o nekartą ir žmogiškas aukas išplėsdama. Didelis tvanas ištiko Prusų Pakalnę metuose 1888. Ir šiandien žmonės rodo tas baisias vietas, kuriose riamodama upė nugriovė pylymus ir paleido savo naikinančią srovę ant išsigandusių kaimų ir dvarų. Tas vietas, kur pylymai buvo praplėsti, vadina praplėsimais.

Siais metais tuos paupių pylymus taisė ir pylė da platesnius, kad būtų stipresni ir galėtų atlaikyti daugiau vandens. Vienok, kaip jau sakiau, tų pylymų da permažai tėra, ir daug gyventojų, sulaukę pavasario, pliuduriuoja tarp vandenų, lyg salos ant jurių.

Ilgai valdžia delės, kolei prisirengė tolyn (žemyn) tuos pylymus vesti. Dabar jau yra nuspręsta tą darbą pradėti šį pavasarį.

Dang milijonų pinigų paskirta tam reikalui, ir nėra abejojimo, kad darbininkas žmogus čionais galės gauti gerą uždarbį. O svieto čionais reikės nemažai, nėra, kad bus pradėta, lyg rudens turės buti ir pabaigta, kadangi sičionais nepabaigto darbo negalima palikti ant žiemos, — šėip pavasaris vėlei viską sunaikins.

As rašau tas eiles tam, idant Didžiosios Lietuvos darbininkai žmonės apie tai patirtų ir pasiinaudotų iš tos progos — nors kiek pasipelnų. Kurie rengiasi eiti uždarbianti į Ameriką, tegul vertčiau eina į Prusus ant uždarbių. Prusų Lietuvoje permažai darbininkų ir delto galima tikėtis, juog daug svieto patilps prie šitų darbų. Arba sielininkai, kurie varo medžius per vasarą į Prusus ir, besivarždami tą netikusį uždarbį, parėjo ant to, juog beveik tik už vieną pilvą žydams ant naudos prakaitą lieja ir vargą vargsta, vertčiau tegul pristoją prie pylymų; tai čia turės geresnį pelną; o likusieji gal žydus pribausiti, gal pareikalausiti didesnio užmokesčio: kaip nebus tiek daug svieto prie sielių, nesivaržys teip, tai žydai bus priversti pakelti sielininkams užmokesčių ir pagerinti maistą.

Pinigus ir laiškus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitoksai adresas padėti:

Hrn. Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Turinys. Kada caras išklaussys mūsų prašymus? Našlys. — Balsas Lietuvos žmonių į mokytojus vyrus. — Ar valia dabar važiuoti į Ameriką? — Iš ko išdygo tabakas ir kaip atsirado pypkis. (Pasaka). Patiltis. — Iš Lietuvos: Iš Pilviškių. S. Iš Joniškės. Šukys. Iš Kalvarijos — Iš Prusų Lietuvos.